

Voor Louis.

INHOUDSOPGAVE

5. Spitse tepels.
6. Schepsels van de achterkamer.
8. Ik laat mezelf wel binnen.
10. Voor het slapengaan.
12. Ze zal haar eigen taal verlaten.
15. Vrijen met een vreemdeling (I).
17. Elfjes op het strand.
18. Wie leert haar wat een ster echt is.
20. Schaduwrijk van de plataan.
22. Tamtam en dan val je.
25. Ik was nog binnen handbereik.
26. Boomloos bos.
28. Dat wat verborgen blijven moet.
30. Wek mij wei.
33. De borden zijn nog ongedeerd.
34. Kleine zeester.
36. Nog netjes in de doos.
38. Heel het alles.
40. Instortingsgevaar.
42. Niet meer overeind.

45. Platte golf.
46. Tafelblad met maar drie poten.
48. Niet altijd met een sportwagen.
50. Je bloed opwarmen.
52. Na dit.
55. Bloeien in jouw schoot.
56. Tegoedbon voor verloren tijd.
58. Hij heeft niks in de gaten.
60. Een hoed, een deksel en een navelstreng.
62. Een beetje los van ons.
64. Als ze rijp is.
66. Kopje onder.
68. Jeruzalem.
70. Geloof maar dat het altijd beter is.
73. Zeg mijn voet wat het moet doen.
74. Die deurklink.
76. Was de hemel maar papier geweest.
78. Waar wij in elkaar verblijven.
80. Van nog voor het verwoesten.
82. De dauw op haar wervels.
85. Twee, drie, vier.

SPITSE TEPELS

Er is een warmte die blijft hangen
als een hand
op een wang en een

hoofd dat heft.
Hier
maken wij de wetten. Je bent lang

zo rank niet
als je denkt, je bent nog veel, veel
transpanter.

We wachten tot de duisternis zich
neerlegt
in de nacht.

Zullen wij verdwenenen zijn of het
verdwijnen zelf, gat
in de nacht

geworden of toch dan
de gevallenen.
Trek maar de randen van je af en

al je kleren uit.
Ik wacht. De maan maakt
alles zacht en week,

ons lichaam
helder, wit van zee
met

borsten opgericht en licht en bleek en
nat
van

sterrenregen.

SCHEPSELS VAN DE ACHTERKAMER

Vanaf de straatkant zijn zij niet te zien:
de baby
die nooit werd gewiegd

en het
iets
te hard

geschudde kind.
Zij slepen zich door achterkamers
met weinig licht

en weinig ramen
en ook maar weinig wat we van ze weten,
gesmoord, zoals

het hoort.
Maar aan de voorzijde wordt kaas gegeten,
mateloos

wijn gedronken
uit daarbij passende,
kristallen glazen,

daarna uit plastic bekers, als laatst
gewoon zo
uit het vaatje.

Zeventig maagden likken room
van een behaarde rug.
De vrouwe, vroom,

buikt uit
op haar geweten.
's Nachts hoor je het gestommel wel,

sjorren de wezens
aan de luiken.
Hun zweten

houdt de kachel warm. Zij
gooien hout.
Zij

branden.

IK LAAT MEZELF WEL BINNEN

Leg je voeten neer,
zet je hoofd recht op je nek
en strek je

kuit
uit, schil
je huid.

Ik knip je keel eruit en kruip vanuit je tenen
naar je kruin
als een

herinnering.
Je hoeft het kruisje op je huis
niet af te zweren. Ik

negeer het.
Het plan is slechts in jou te blijven
als een geluid

dat eeuwig klinkt,
verdwijnen zonder weg te gaan,
sijpelend

door klieren,
van dier tot dier begrijpen
hoe het zit.

Hoor je de monnik zingen en de nonnen
in het ochtend
lied.

Een simpel koor van
kleine dingen,
een stil gebed

en hoe ik
door je heen ren.
Je hebt niks meer te zeggen.

Ik kan je lever zien,
je nieren,
het glas

in lood, de hoge ramen en je hoofd.
Daar ga ik wonen.
Je bent mooi,

zeg ik.
En ik.
Ik

kan het weten.